

Slovenski romarji v Rimu.

Dné 10. malega travna se je odpeljalo s posebnim vlakom 225 slovenskih romarjev v večno mesto. Pričakovali smo še mnogo večjega števila, a tudi to je v čast našemu malemu narodu. Dné 14. mal. travna pa so bili pred svetim očetom z drugimi Avstrijci vred. V spomin tega za Slovence častnega romanja bodi naša slika na str. 231: kaže nam sv. očeta Leona XIII. v nosilnici, na kateri so ga tudi tedaj nosili po dvorani. Žal, da se ni dala stvar še boljje uravnati, žal zlasti, da nimamo veljavnih množ, ki bi bili na čelu romarjev, ki bi jim bili pomogli do posebnega zaslišanja in sprejema pri sv. očetu in jih umno vodili po sv. mestu.

Domača fotogr. umetelnost.

Gospod Jos. Armič je priredil tri skupine slovenskih slovstvenikov in veljakov, katere je sestavil največ po fotografičnih ali po risanih portretih. Oblika skupin je mala četvorka, vseh portretov je 65. Kdor pozna težave takega dela, prizna pač rad, da je gosp. Armič pokazal tu veliko spretnost. Izvzemši nedostojno stransko okrasje, hvalimo to delo domače umetelnosti. Vsaka skupina stane 1 gld. 10 kr.

Ivan Pucher, svetlopišec.

(Sestavil dr. Fr. L.)
(Dalje.)

Ker se zanimamo bolj za Pucherjeve znanstvene zasluge, kakor za njegovo življenje, ni se nam treba dolgo muditi pri posameznih postajah njegove zemeljske poti. — Iv. Pucher se je porodil v Kranju dné 26. velikega srpana l. 1814. Ime Pucher je po Gorenjskem znano, lahko je slovenskega vira; pa tudi Nemci so Pucherji. Oče njegov je bil v Kranju dobro znan mož. Hišo je kupil od očeta pokojnega škofa Vidmarja, ki se je tudi v njej rodil. Pozneje se je Vidmarjeva družina preselila na «gmajno». Njegov starejši brat je bil duhovnik in umrl v Naklem. Izmed treh sester je bila posebno sloveča Francika; bila je izvrstna pevka, kateri je celó pokojni J. Grabnar napisal nekoč kratko vezilo v verzih in jo imenoval: «Kranja slavček».

Ivan je bil bistra glavica. V latinskih šolah se je učil, kakor bi se igral. Poslušal je kakega tovariša, ki se je učil, in takoj znal. Mati je posebno želela, da bi bil mašnik, dasi je on bolj želel posvetiti se umetnostim, za katere je gorel. Bil je posvečen v mašnika 31. sušca 1838. leta. Najprej (10. kimovca 1838) so ga poslali za subsidijarja v Leskovec pri Krškem, od todi premestili že 25. prosinca l. 1839. za subsidijarja v Svibno, pa nastavili istega leta v listopadu kot kapelana v Metliki. Z Dolenjskega prestavijo Pucherja 4. svečana l. 1842. v Ljubno na Gorenjskem, od todi pa 7. mal. travna l. 1845.

V pomladnem cvetju. (Po sliki Niczkyjevi.)

za kapelana v Radoljico. A že 21. malega srpana l. 1846. ga pošljejo na Bled (Grad), kjer je imel najdaljšo, pa tudi najprijetnejšo službo. S srcem je, rekel bi, prirastel na ta lepi kraj. Tukaj je slikal, risal in fotografoval. Občeval je s ptujci, ki so se čudili, da so našli tako vsestransko in temeljito znanstveno izobraženega človeka med gorami, moža, ki je s svojim umom segal v fotografiji dalje, nego prvi francoski in angleški veljaki istega časa. Ker je govoril Pucher francosko in angleško. bilo je to za ptujce, kakor tudi zanj, jako ugodno. Ko se je ločil l. 1853. z Bleda (po dekretu z dné 4. mal. travna) in odhajal v Cerklje, zložil je lepo pesem v slovo (natisnjeno menda v Laibacherici). Cerkljani se ga še spominjajo kot umnega, nekoliko čudnega gospoda. Kadar so kaj zidali ali kje slikali, bil je on s svetom in z roko takoj za pomoč. Iz Cerklj je bil premeščen dné 9. mal. travna l. 1861. v Smlednik, od todi pa dné 4. kimovca l. 1862. v Kamnik. A že prihodnje leto ga pošljejo 24. kimovca na Dovje, kamor je prišel 29. vinotoka. Tukaj pa je jel bolehati: prehladil se je bil, pa se mu je sušilo grlo. Še jedno leto ni bil tukaj; za smrt bolan je šel 20. rožnika l. 1864. v Kranj k svojim domačinom, pri katerih je tudi umrl dné 7. vel. srpana proti poldnevu, večkrat okrepan s sv. zakramenti. Kakor pripovedujejo, zapustil je mnogo bakroreznih zbirk in umetnostnih knjig, tudi fotografične priprave, ki so se poizgubile.

(Konec.)